

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 359/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 28/2014 z 15. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o.,

Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 28/2014 z 15. júla 2014 (ďalej len „krajský súd“ a „napadnutý postup a uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (ďalej len „žaloba o náhradu škody“), ktorou sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Po tom, ako okresný súd vo veci meritórne rozhodol, podala sťažovateľka odvolanie proti ním vydanému rozsudku, na základe čoho jej bola uznesením okresného súdu sp. zn. 6 C/325/2012 z 12. decembra 2013 uložená povinnosť *„zaplatiť súdny poplatok za odvolanie... v sume 20,- Eur“* podľa položky 7a *Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)*. *S uložením poplatkovej povinnosti sťažovateľka nesúhlasila a proti uzneseniu okresného súdu podala odvolanie, v ktorom poukázala na to, že právna úprava účinná v čase podania žaloby takúto povinnosť neobsahovala, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 39/2007 z 29. marca 2007, z ktorého vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú, pričom analogické určenie ich výšky neprichádza do úvahy. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne.*

Sťažovateľka v sťažnosti opätovne tvrdí, že poplatková povinnosť jej bola uložená v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch a *„takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva povinného na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy*

Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľky „rozhodnutím absolútne prekvapivým“, ktorým „došlo k zmareniu legitímneho očakávania..., že dôjde postupom podľa platného práva k zrušeniu nezákonnej uloženej povinnosti“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, a ani mu neprislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu týchto základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o uložení povinnosti

sťažovateľke „zaplatiť súdny poplatok za odvolanie... v sume 20,- Eur“, odôvodnená tým, že predmetná povinnosť bola uložená v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch.

Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd zistil, že okresný súd uložil sťažovateľke poplatkovú povinnosť podľa položky 7a *Sadzobníka súdnych poplatkov* v spojení s ďalšími konkrétne citovanými ustanoveniami zákona o súdnych poplatkoch. Krajský súd v napadnutom uznesení primerane reagoval na námietky sťažovateľky uvedené v jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ale keďže sa nestotožnil s ňou podaným výkladom relevantných právnych predpisov, toto ako vecne správne potvrdil. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je vzhľadom na obsah sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv zrozumiteľné a ústavne akceptovateľné. Uvedené zistenia v spojení s tým, že v danom prípade nemožno hovoriť o takom zásahu krajského súdu, ktorý by dosahoval ústavne relevantnú intenzitu porušenia označených práv sťažovateľky, preto viedli ústavný súd k záveru o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2015